MIELIPIDE

Matalaan hiilijalanjälkeen perustuvat tuotteet tarjoavat merkittäviä vientimahdollisuuksia niin puhtaan ruuan tuotannolle kuin ympäristöteknologialle. **VILLE NIINISTÖ VIERASKOLUMNISSAAN**

LUKIJALTA

Metsämaksu

Ville, Ville. Ei näytä Kopra ymmärtävän, mitä metsä kasvaa. Tulee mieleen valelääkäri.
Inspehtoori

Oliko vuosi sitten, kun Wersowoodillakin oli puun ostokielto päällä? **Ei nimimerkkiä**

Kopra. Miksi ette osta tarjottua puuta? Ennemmin metsä pelloksi. Ostakaa tarjottua ja maksakaa kelvollinen hinta, niin se kauppa käy.
Ei nimimerkkiä

Jos niitä sahakuolemia tulee, niin sehän tarkoittaa sitä, että ne sahat jäävät, joilla on varaa maksaa tukista kunnon hinta.
Rakennemuutos

Pellot ja metsät ei enää tunnu omilta, kun maastoliikennelakia rukataan ja kiville ja kannoille mätkäistään verot.
Mitä vielä?

Jan Vapaavuorelle. Jos sinulla ei ole vielä metsää, niin mistä sinulle saataisiin parikymmentä hehtaaria suotaimikkoa, jotta voisit maksella metsämaksua.
Jarmo Ähtäristä

Metsätilallinen ehdottaa, että sahoille 5 euron pöllimaksu. Vauhdittaa mukavasti sahaamista. **Verosuunnittelija**

Kun metsän tuotto on vuodessa noin 80 euroa hehtaari, niin tokkiinsa on kohtuullista verotta 50 euroa hehtaarilta vuodessa.
Ei nimimerkkiä

Puunostajille myös ostopakko kilpailukykyiseen hintaan. Aina ei tule edes ostotarjousta.
Lapista

Susista

Lehdessä kiihkeää sudentappokeskustelua. Toisinkin ajatellaan ja siitäkin pitäisi kirjoittaa.
Kohta entinen lukija

Perhon lesken sanoin: ”Mitä siellä kuulusteluissa tapahtui?” Kantelu eduskunnan oikeusasiamiehelle tapauksesta tehty.
Jotain tolkkua

Perhon tapauksen jälkeen metsästäjät tuskin kannattaa riistatalkoita tehdä. **evp**

Tv-keskustelussa laitettiin EU-jäsenmaksu viljelijöiden syyksi. Kiva maksaa korkeinta Yle-maksua. **Syyllinen**

Omalle maalle

Mikseivät kelkka- ja mönkijäharrastajat osta itselleen maata ajopaikaksi? **Helppo ratkaisu**

Tietolaarikysymys: Saako toisen pihalla ajaa panssarivaunulla ja kalalammikossa sukellusveneellä? Vastaus: Selvitysmiehet pohtivat.
Tätä päivää

Maat, joita kelkka- ja mönkijäturhuusajeluun himoitaan, ovat joku itselleen ostanut, ei yleiseen käyttöön.
Veroja maksettu

Moottorikelkkailijoiden kanssa ei voi sopia ajamispaikoista. Jos annat luvan jollekin, huomenna pörisee sata kelkkaa nurkissa.
Kokemusta on

JULIE LORENZEN/TANSKAN PUNAINEN RISTI

Katastrofit näyttävät vuosikymmenestä toiseen koskettavan yhä suurempaa joukkoa ihmisiä, Kalle Löövi kirjoittaa.

Rikotaan hiljaisuus yhdessä

Lokakuussa viime vuonna maapallo koki melkoisen määrän katastrofeja. Niitä kirjattiin Yhdysvalloissa, Bahamalla, Jamaikassa, Haitissa, Dominikaanisessa Tasavallassa, Kuubassa, Intiassa, Vietnamissa, Argentiinassa, Somaliassa ja Indonesiassa.

Näistä löydämme todennäköisesti selkeitä muistijälkiä vain yhdestä: hirmumyrsky Sandystä iskemässä Yhdysvaltain itärannikolle.

Yli 90 prosenttia maapallomme katastrofeista ei koskaan löydä tietään maailman median tietoisuuteen.

Useat Euroopan Punaisen Ristin kansalliset yhdistykset, Suomen Punainen Risti niiden joukossa, haluaa tänään yhdessä Euroopan unionin humanitaarisesta avusta vastaavan viranomaisen ECHO:n kanssa kiinnittää huomion näihin hiljaisuuteen jääviin katastrofeihin.

Katastrofi jää hiljaiseksi muun muassa, jos se on ”liian pieni”, siinä ei kuole uutiskynnyksen ylittävää määrää ihmisiä, se tapahtuu maassa, joka ei ole riittävän kiinnostava tai samanlainen onnettomuus tapahtui juuri kuukautta aiemmin toisessa maassa.

Ruokaturvaan, tai esimerkiksi ilmastonmuutosperäiseen maatalouden tuotantoedellytysten hitaaseen heikkenemiseen, liittyvät katastrofit kuuluvat monesti tähän hiljaiseen kategoriaan.

Helpoin tapa mitata luonnononnettomuuden suuruutta näyttäisi olevan kuolleiden määrän laskeminen. Mittarina luku on selkeä, mutta todellisuudessa se mittaa väärää asiaa.

Kuolleiden määrä heijastaa pitävästi oikeastaan vain tapahtuman dramaattisuutta. Tosiasiallisesti merkitsevin luku on niiden eloonjääneiden määrä, jotka selvisivät katastrofista ja tarvitsevat lääkinnällistä, aineellista tai muuta apua, ja näiden ihmisten sekä heidän tarpeidensa määrä suhteutettuna muun maan ja sen väestön kykyyn huolehtia näistä tarpeista.

Eloonjääneiden elämän uudelleen järjestäminen, mukaan lukien aineellisten tuhojen korjaaminen, on luonnononnettomuuksien varsinainen jälkityön sarka. Mitä vähemmän onnettomuuksiin on varauduttu, sitä suurempi ponnistus katastrofia seuraa.

Katastrofit näyttävät vuosikymmenestä toiseen koskettavan yhä suurempaa joukkoa ihmisiä. Vuoteen 2015 mennessä Punainen Risti ennustaa jopa 325 miljoonan ihmisen joutuvan vuositasolla kohtaamaan luonnononnettomuuksien murskaavat vaikutukset.

Euroopan unioni rahoittaa yli puolet maailman humanitaarisesta avusta. Se on samalla yksi harvoista, joka tehokkaasti rahoittaa myös hiljaisten katastrofien jälkihoitoa. Punaisen Ristin ja Punaisen Puolikuun liike on ECHO:n suurin kolmannen sektorin, kansalais- ja järjestötoiminnan, puolelta tuleva kumppani. Suomen Punainen Risti on ECHO:n suomalaisista järjestökumppaneista suurin.

Punaisen Ristin ja Punaisen Puolikuun vapaaehtoiset ovat avainasemassa juuri hiljaisten katastrofien kohdalla, koska he asuvat kotonaan maailman eri kolkissa, ja auttavat omissa yhteisöissään siitä riippumatta, löytääkö maailman media heitä ja heidän arvokasta työtään.

Esimerkiksi Lesothossa runsaat 700 000 ihmistä etsii ruokaa juuri nyt, tänään. En ole nähnyt tästä missään edes pikku-uutista, vaikka ruokaturvasta huolehtiminen on eteläisen Afrikan alueen ongelmista suurimpia, lähes vuosittain toistuva katastrofi, ja paikalliset Punaiset Ristit painiskelevat asian kanssa tosissaan.

Maailmanpankin mukaan katastrofivalmiuteen sijoitettu raha säästää tehokkaimmillaan seitsenkertaisen määrän onnettomuuden seurausten hoitamiseen tarvittavia varoja. Kaikkein tärkeintä varautumiseen panostaminen on hiljaisten katastrofien kohdalla, koska ne saavat ylivoimaisesti vähiten avustuksia onnettomuuksien jälkihoitoon ja niistä yhteisöihin jäävät arvet ovat toistuvia ja pysyvimpiä.

SPR on nostanut oman avustustoimintansa eturiviin pyrkimyksen saada humanitaarisen hätäavun ja kehitysohjelmien välinen kynnys mahdollisimman matalaksi. Hätäapu on välttämätöntä, mutta se ei yksin riitä. Kehitysohjelmilla on vahvistettava katastrofialttiissa maailmassa elävien kykyä sopeutua todellisuuteen, varautua luonnononnettomuuksiin ja ehkäistä niiden tuhoja. On aika rikkoa hiljaisuus ja kääriä hihat.

Kalle Löövi
kansainvälisen avustustoiminnan johtaja
Suomen Punainen Risti

Kuntien syytä pysyä Fennovoiman takana

Julkisuudessa on ollut tietoja, joiden mukaan joissakin kunnissa puuhattaisiin aloitteita Fennovoiman omistajayhtiön osakkeista luopumiseksi.

Kunnat ovat merkinneet osakkeita pääsääntöisesti sähköyhtiöidensä kautta. Pidän näitä hankkeita huonosti harkittuina. Kuntien ja koko Suomen edun mukaista on, että kunnat säilyttävät omistusosuutensa Voimaosakeyhtiö SF:stä ja tukevat voimavarojensa mukaan Fennovoiman Pyhäjoelle suunnitellun voimalaitoksen rakentamista.

Politiikkaan kuuluu, että asioista ollaan eri mieltä, mutta kun päätökset on tehty, niiden takana pitää myös pysyä.

Kunnissa tehdään monissa muissakin tilanteissa päätöksiä asioista, joista ensin keskustellaan. Sitten kun päätös on tehty, enemmistö kantaa vastuunsa niin oman alueensa kuin koko Suomen kannalta. Näin on tässäkin tapauksessa.

Valtioneuvoston on osaltaan syytä kaikin keinoin pyrkiä myötävaikuttamaan siihen, että eduskunnan Fennovoima-päätös toteutuu myös käytännössä.

Nyt, kun taloudellisista voimavaroista on puutetta, tarvitaan investointeja. On järkevää tukea sellaisen energiamuodon rakentamista, joka ei tarvitse valtion taloudellista tukea. Jos pystymme tuottamaan energiaa yli oman tarpeen, siitä saadaan kyllä hinnannousun myötä aina hyvä hinta.

Uusiutuvaa energiaa ei pystytä millään tuottamaan sellaisia määriä, ettemme tarvitsisi lisää ydinvoimaa. Valtion tukirahat eivät kerta kaikkiaan riitä siihen, että uusiutuvaa energiaa voisi tuottaa todella suuria määriä etenkään, jos energian hinta ei nousekaan kovin korkealle.

Voimalaitoksen sijoittaminen Pohjois-Suomeen on energiatuotannon turvaamiseksi kaikissa tilanteissa erittäin järkevää.

Liiallinen energiatuotannon keskittäminen on jopa vaarallista. Jos meistä riippumattomista syistä syntyy kriisitilanne, joudutaan siellä missä kriisi on, pysäyttämään kaikki laitokset. Silloin tarvitaan toimivia laitoksia toisaalla. Esimerkkiä voi hakea vaikka Ruotsista. Sielläkin voimaloita on sijoitettu mahdollisia kriisitilanteita ajatellen eri puolille maata.

Pyhäjoen voimalaitos on valtava piristysruiske koko Suomelle ja ennen kaikkea Pohjois-Suomelle. Pelkästään rakentamisvaiheessa hankkeen työllisyysvaikutukset ulottuvat laajalle alueelle kautta maan, myös Lapin alueelle.

Pohjois-Suomessa energiaa tarvitaan esimerkiksi siihen, ettei malmivarojamme vietäisi harkkoina muualle, vaan että niitä myös jalostettaisiin Pohjois-Suomessa mahdollisimman pitkälle. Fennovoiman energiaa tarvitaan toki muuhunkin elinkeinoelämän ja teollisuuden ylläpitämiseen niin Pohjois-Suomessa kuin muissakin osissa maata.

Eurooppa on maailmantalouden sairas mies. Fennovoiman voimalahanke tukee koko Euroopan kilpailukykyä. On hyvin todennäköistä, että esimerkiksi Saksassakin joudutaan arvioimaan tehtyjä ydinvoimapäätöksiä tästä näkökulmasta uudelleen.

Fennovoiman omistajien keskuudessa tapahtuneesta liikehdinnästä ei kannata kuntien kummemmin kuin muidenkaan Voimaosakeyhtiö SF:n omistajien olla huolissaan.

Vanha sanonta on, että maailmassa on kyllä rahaa. Kysymys on vain siitä, kenelle sitä annetaan.

Hannes Manninen
alue- ja kuntaministeri 2003–2007

VIERASKOLUMNI

Uusi ruokaturvan aika

Istun tätä kirjoittaessani Nairobin helteessä YK:n ympäristöohjelman Unepin kokouksessa ja ajattelen suomalaisen maaseudun tulevaisuutta. Mielleyhtymä ei ole niin outo kuin ensiksi voi kuulostaa.

Kansainvälisen ympäristöpolitiikan kehitys on tärkeimpiä suomalaisen maatalouden näkymien määrittäjiä. Ruokaturvan varmistaminen ihmiskunnalle edellyttää jatkossa yhä parempaa ympäristökestävyyttä lisääntyvien haasteiden maailmassa. Se on Suomelle mahdollisuus.

Ilmastonmuutos muuttaa elinoloja merkittävällä tavalla. Varsinkin se muuttaa ruuantuotannon edellytyksiä. Tällä hetkellä 15 prosenttia maailman ruuantuotannosta on epävarmoilla, kuivuuden koettelemilla alueilla.

Maailmanpankki arvioi, että vuosisadan puolivälissä 44 prosenttia pinta-alasta on tällaisilla alueilla, jos ilmastonmuutosta ei pystytä rajoittamaan nykyistä enemmän.

Tällä hetkellä olemme matkalla kohti neljä astetta lämpimämpää maailmaa. Ilmastonmuutoksen rajoittaminen tavoitteen mukaisesti alle kahteen asteeseen edellyttää merkittäviä lisätoimia koko maailmantaloudelta.

Muutkin planeetan rajat ovat tulossa vastaan. Makean veden niukkuus tai typen ja fosforin kuormitus ovat nousemassa kestämättömälle tasolle.

Meidän on sovitettava tuotantomme ja kulutuksemme näiden rajojen sisään. Se tarkoittaa kansainvälistä ympäristösääntelyä ja fiksumpia ratkaisuja.

Tämä siksi, että muutoin muutos ei olisi hallittavissa ja hinnat karkaisivat pilviin. Talousjärjestelmä olisi romahduksen partaalla.

Tätä epämiellyttävää totuutta ei voi kiertää. Mutta siihen voi keksiä ratkaisuja, jotka parantavat valmiuksiamme menestyä muuttuvassa maailmassa. Edessä on uusi ruokaturvan aika. Se on suomalaiselle maataloudelle ja alan osaamiselle tilaisuus näytellä suurempaa roolia kuin koskaan aikaisemmin.

Ruuantuotannossa korostuu yhä enemmän resurssien tehokas käyttö. Suomessa on paljon osaamista ravinteita kierrättävästä maataloudesta, jonka ratkaisuilla voidaan parantaa maatalouden kannattavuutta ja vähentää ympäristöpäästöjä.

Matalaan hiilijalanjälkeen perustuvat tuotteet tarjoavat merkittäviä vientimahdollisuuksia niin puhtaan ruuan tuotannolle kuin ympäristöteknologialle, kuten esimerkiksi Raision tuotekehitys jo nyt osoittaa.

Tukijärjestelmien on kannustettava resurssitehokkaaseen maatalouteen. Hallituksen tulevassa biotalousstrategiassa on painotettava biotalouden innovaatiorahoitusta niin tutkimukseen kuin ratkaisujen käyttöönottoon maaseudulla.

Kuluttajien oikeus tietää tuotteen alkuperä, ympäristövaikutukset ja tuotantoketju on myös tapa parantaa puhtaan maatalouden kilpailukykyä.

Viimeaikaiset ruokaskandaalit korostavat sitä, että alkuperämerkintöjä on parannettava. Tämä auttaa kotimaista ruuantuotantoa ja parantaa alkutuottajien asemaa – hyvästä kannattaa maksaa. Julkisissa hankinnoissa on suosittava lähi- ja luomuruokaa.

Maatalous vuonna 2050 tulee olemaan erilaista kuin nyt. Mutta lähtemällä ajoissa tähän työhön voimme varmistaa, että teemme suomalaisesta maaseudusta vuoden 2050 menestystarinan. Valinta on meidän.

VILLE NIINISTÖ on ympäristöministeri ja vihreiden puheenjohtaja.
ville.niinisto@eduskunta.fi

Pykälä 62 käyttöön

Laki on sama koko Suomessa, eikös niin Ville Niinistö?

Joten voimme varmaan ottaa Talvivaaran suosiman hätätilalain 62 pykälän käyttöön ja pyyhkäistä lietteet suolle ja kalkkia perään!
Sato se vettä meijänkii perällä

Kirjoita napakasti

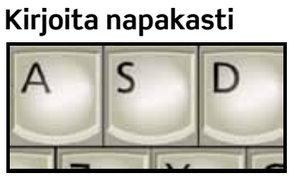

■ Maaseudun Tulevaisuuden Lukijalta-sivu yksi lehden luetuimmista osastoista. Sivulla käydään vilkasta mielipiteidenvaihtoa monista tärkeistä ja ajankohtaisista aiheista.

■ Kaikkia tarjottuja kirjoituksia ei pystytä julkaisemaan. Uuden näkökulman löytäminen ja aiheen ajankohtaisuus johtavat useimmiten kirjoituksen julkaisuun. Samoin kirjoittajan esiintyminen omalla nimellään nimimerkin sijasta.

■ Hyvä mielipidekirjoitus on tiivis ja napakka kannanotto MT:n lukijoille tärkeään aiheeseen. Se kannattaa rajata pituudeltaan alle 2 000 merkkiin.

■ Tämän kirjoituksen pituus on 590 merkkiä.

Toimitus

HUIDUNPERÄ

Laadukas koulutus tuonut hyvinvointia

Yhteiskunnassamme on koettu äskettäin merkittävä nuorisotapahtuma: tämän maan lähes 120 000 lukiolaisesta kolmasluokkalaiset eli 33 000 lopetti vuosien koulunkäynnin juhlimalla tapahtumaa ja valmistautumalla lähestyviin päätöskoitoksiin opinahjossaan. Eli ylioppilaskirjoituksiin.

Aikojen kuluessa meillä on tästä jokavuotisesta nuorten joukosta kasvanut luvultaan suuri kansalaisryhmä. Vuonna 1910, runsas sata vuotta sitten, meillä oli ensimmäisiä koulunsa ylioppilastutkintoon päättäviä 929. Sittemmin, 1980-luvulta lähtien, luku alkoi nousta yli 30 000:n. Vuonna 2002 luku nousi yli 36 000:n.

Kun ensimmäiset nuoret suorittivat tutkintonsa, naisten osuus oli vaatimaton, 37 prosenttia. Sitten heidän osuutensa nousi yli 62 prosentin. Vuonna 1979 luku oli 63,3. Viime vuosikymmeninä heidän osuutensa on pysytellyt 58 prosentin tienoilla.

Huidunperällä on näinä päivinä muisteltu entisiä kouluaikoja. Maalaispitäjissä ei aikanaan ollut oppikouluja. Kansakoulu oli ainoa ja merkittävä oppilaitos. Vuosikymmeniä oli tapana, että maalaispitäjien virkamiesten ja vauraitten maatilojen miespuolisista perillisistä yksi lähetettiin kotoa lähimpään koulukuntaan opintielle. Miespuolista esikoista taas odotti kotitilan isännyys.

Vähitellen 1930-luvulta lähtien ja etenkin sotiemme jälkeen oppikoulujen määrä alkoi lisääntyä myös maaseudulla.

Tänään kouluolomme ovat kansainvälisesti katsoen erinomaisessa tilassa. Peruskoulujärjestelmämme on toteutettu ja lukiomme valmistavat oppilaitaan ylioppilastutkintoon. Lukioiden oppilasmäärä on nykyisin yli satatuhantinen. Rinnalla toimivat samalla ammatillisen koulutuksen oppilaitokset suuremmin oppilasmäärin.

Oleellista ja myönteistä on ollut, että meillä aikaansaatiin sittemmin yliopistojen lisäksi korkeakoulujen ja keskiasteen oppilaitosten verkostot. Ne ovat olleet ratkaisevina tekijöinä sivistys- ja hyvinvointivaltiota rakennettaessa.

Korkeakouluverkoston onnistumista on osaltaan edesauttanut opintotukijärjestelmä, joka on mahdollistanut myös vähävaraisten pääsyn jatko-opintojen pariin.

Toinen viime aikoina huomiota osakseen saanut aihe on ollut sitten maahanmuuttajakysymyksemme. Yhtenä Pohjoismaista kuulumme maahanmuuttoa suunnittelevien, eri kansallisuuksiin kuuluvien kiinnostuksen kohteisiin. Omat ja pohjoismaiset tilastolliset vuosikirjat julkaisevat jatkuvasti asianomaista tietoutta. Myös media tapaa säännöllisesti käsitellä aihetta.

Meillä ei ainakaan toistaiseksi ole pidetty maahanmuuttajuutta hankalana tai erityisen vaikeana ilmiönä, joskin siitä keskustellaan. Maahanmuuttajien eduksi sopii laskea, että he pyrkivät uudessa asuinmaassa parhaalla mahdollisella tavalla selviytymään kantaväestöä ärsyttämättä. Uuden asuinmaan kielen omaksuminen näyttää tällöin olevan muuttajilla merkittävä keino selviytymiseen.

Tilastollinen vuosikirjamme siis välittää kiintoisaa asiatietoa maahanmuuttajien ja turvapaikan saaneiden lähtömaista ja lukumääristä. Vuoden 2011 tilastojen mukaan ulkomaalaisia oli meillä Suomessa silloin 183 000.

Venäjänkieliset ja virolaiset muodostivat heistä suurimmat ryhmät. Venäläisiä oli lähes 30 000 ja virolaisia 34 000. Ruotsin kansalaisia taas oli 8 500. Täkäläisten somalien määrä oli tietolähteiden mukaan 7 500, kiinalaisia 6 000 ja irakilaisia 6 000.

Suomen kansalaisuuden saaneita oli muuttajista 4 558.

Muuttajakansalaisten lähtömaiden luku nousi viiteentoista.

Pohjoismaista Ruotsi on maahanmuuttajien määrässä selvä ykkönen. Valtionvarainministeriömme esittämien ennusteiden mukaan Suomen huoltosuhde näyttää nyt heikkenevän, kun taas Ruotsissa heikkeneminen on kaikesta huolimatta ilmeisesti hillitympää.

Kiintoisa maahanmuuttajien suosima valtio on varsinkin Britannia. Uusimpien sikäläisten väestönlaskentatietojen mukaan puolalaiset ja intialaiset ovat suurimmat maahanmuuttajaryhmät. Vuonna 2001 intialaisia oli maassa 2,5 miljoonaa, nyt yli neljä miljoonaa.

Kuitenkin puola on toiseksi puhutuin kieli, vaikka sen puhujat rajoittuvat puoleen miljoonaan. Britannian 60-miljoonaisesta väestöstä joka kahdeksannen lasketaan muuten syntyneen ulkomailla.

Lontoo on sitten luku sinänsä: useampi kuin joka kolmas sikäläisistä on syntyisin ulkomaalainen. Koululaisilla taas on peräti yli 300 äidinkieltä.

Tämän tietäen suomalainen suhtautuu rauhallisesti kotoisiin oloihin. Maahanmuuttajat toki meilläkin on, mutta alan ongelmat ovat etäällä Britannian tämän päivän vastaavista, Huidunperän maallikot pohtimisen päätteeksi totesivat.
HEIKINTYTÄR

Kilpailulain muutos on hyvä asia

Hallitus on esittänyt, että kilpailulakia muutettaisiin lisäämällä siihen pykälä, jonka mukaan päivittäistavarakauppa on määräävässä markkina-asemassa, jos sen markkina-osuus ylittää 30 prosenttia.

MTK on jo kauan vaatinut, että elintarvikeketjun toimivuus – käytetyt kauppatavat ja sopimuskäytännöt – selvitetään. Viime vuoden tammikuussa julkaistiin Kilpailuviraston päivittäistavarakauppaa koskeva selvitys. Selvitys osoitti kiistatta, että Suomessa erittäin keskittynyt päivittäistavarakauppa hyödyntää ostajavoimaansa monin kyseenalaisin keinoin.

Kauppa vyöryttää teollisuudelle kustannuksia muun muassa markkinointirahoina, hyllymaksuina hyvistä hyllyistä tai erityisesillepanosta ja riskinsiirtoina. Nämä kustannukset otetaan ainakin osittain elintarvikeketjun heikommalta lenkiltä eli alkutuottajan selkänahasta.

Kilpailulain muutoksen pitäisi estää tai ainakin vähentää tämän kaltaisia kilpailun kannalta epäsuotuisia käytänteitä. Tämähän on hyvä asia!

Nouseeko ruuan hinta? Tämä on päivittäistavarakaupan päätettävissä. Lakimuutos ei siihen pakota. Kauppa voi jatkossakin käyttää erikoistarjouksia ja niin sanottuja sisäänvetotuotteita. Lakimuutoksen jälkeenkin kauppa voi vapaasti muodostaa omasta mielestään parhaimman myyntivalikoiman ja se voi maksaa enemmän lähituotteista. Lakimuutoksesta ei synny kaupalle uusia kustannuksia.

Voiko kauppa edelleen ostaa suomalaisia tuotteita? Päivittäistavarakauppa saa jatkossakin ostaa suomalaisia elintarvikkeita. Kaupan ei tarvitse tehdä valintoja pelkästään hintojen perusteella. Kauppa saa ylläpitää monipuolista tuotevalikoimaa ja se voi ostaa vaikkapa lähiruokaa. Ainoastaan verorahoilla ostettaessa (valtio, kunnat ja niin edelleen.) on kilpailutettava hankinnat ja mahdollisesti ostettava halvin.

Tuleeko tuonti lisääntymään? Tämä on päivittäistavarakaupan päätettävissä. Olisi hyvä, jos kuluttajalla olisi tässä asiassa päätäntävalta, sillä kuluttajahan haluaa suomalaisia elintarvikkeita.

Onko oikein, että pientuottajan on maksettava kaupalle päästääkseen hyllyille tai että hänen on yksin kannettava kaupankäynnin riskejä?

Kilpailulain muutos on hyvä, mutta riittämätön. Lakimuutoksen lisäksi MTK vaatii edelleen lainsäädäntöä tai pakollisten hyvien kauppatapojen (”Code of Conduct”) käyttöönottoa Suomeen sekä kauppa-asiamiestä valvomaan kaupan toimintatapoja. Tiettyihin yksipuolisiin sopimusehtoihin ei pystytä puuttumaan kilpailuoikeudellisin keinoin ja siksi niihin pitää puuttua muulla tavoin.

Marica Twerin
lakimies
MTK